

som Grundlovgivere, og at nu, da den er gjort ufarbar, har Kvinderne intet andet at gøre end at standse og vente i Tavshed, saa er jeg glad ved at kunne pege paa en kortere og *vel anlagt* Vej, der fører til samme Maal.

Søndag d. 24. Novbr. var en lille Kreds af Kvinder fra forskellige Egne af Landet samlede til Møde i Aarhus. — De ved, hvor nødtigt, vi gav Afkald paa at se Dem i Kredsen. Disse Kvinder blev efter et indledende Foredrag af Lærerinde Frk. Anna Hansen og en derpaa følgende Diskussion, som tog sin Begyndelse ved Eftermiddagsmødet og fortsattes ved et Aftenmøde, enige om følgende Fællesudtalelse:

»Kvinder fra forskellige Egne i Landet, samlede til Møde i Aarhus d. 24. Novbr., vedtog at arbejde for Kravet om en ny grundlovgivende Rigsforsamling, valgt af alle fuldmyndige Mænd og Kvinder efter lige, almindelig og *fri Valgret*.«

Dette er Vejen, og gaar man ad den, handler man i Overensstemmelse med *Aanden* fra 1848. For selv om Bogstaven ikke formaaede fuldt at give denne Aand Rum, men lænkebandt den i Grundlovens sidste Paragraf, saa er det ikke det afgørende. Det er det, der altid sker: »Bogstaven ihjelslaar, men Aanden levende-gør.«

Aanden fra 48 svæver endnu over Danmark. Fik den Lov, vilde den lære os det, at godt bliver det ikke i dansk Politik, før vi alle — Mænd og Kvinder — staar samlet om det Krav: En ny grundlovgivende Rigsforsamling, valgt efter Principper, der saaledes som »Fri-Valgret« muliggør, at man uden Partihensyn eller nogen anden Indskrænkning kan vælge som sin Repræsentant hvem som helst i det ganske Land, og som giver den valgte Indflydelse netop i samme Forhold, som han el. hun har Stemmer bag sig.

Med disse Krav flyttes Støtterne længere ud end hin Dag paa Skamlingsbanen, og de vil suge til sig Folkets bedste, ikke blot blandt Kvinderne, men ogsaa blandt Mændene dem, som ikke kan nøjes med enten at være »Partiførere« eller »Partifæller«, og som er blæven lede og kede af Partistyret, »den evigt vedvarende Borgerkrig«.

Deres ærbødige
Hulda Pedersen.

Statskup eller Revolution.

Krogstad: »Lovene spørger ikke om Bevæggrunde.«

Nora: »Da maa det være nogle daarlige Love.«

Nora: . . . »Skulde ikke en Hustru have Ret til at redde sin Mands Liv? Jeg kender ikke Lovene saa nøje; men jeg er vis paa, at der maa staa et Steds i dem, at saadant er tilladt. Og det ved ikke De Besked om, De, som er Sagfører? De maa være en daarlig Jurist, Hr. Krogstad.«

Da jeg i sidste Nr. af »Kvinden og Samfundet« læste Hr. Seidenfadens: »det vilde . . . være en Umulighed at lade Kvinderne medoptræde som Grundlovgivere« . . . »ad lovlig Vej,« saa dukkede Noras Replik: »Da maa det være nogle meget daarlige Love«, op.

— Skulde et Folk ikke have Ret til selv at bestemme, efter hvilke Grundprincipper, hvilken Grundlov, det vil styres, naar det viser sig, at de gamle Former ikke længere kan rumme det ny Liv?

— Skulde det, at Grundlovgivere i 48 ikke kunde tænke andet, end at den Grund, der her var lagt, maatte kunne bære i al Fremtid — med mindre væsentlige Ændringer, der saa skulde foregaa saadan og saadan, — skulde det kunne binde alle efterfølgende Slægter? Det er umuligt, »der maa staa et Steds, at saadant er tilladt.«

Og naar man har den Overbevisning, »at saadant er tilladt«, om ikke formelt, saa reelt, som Folkets uskrevne Ret, saa lyder Ordene »Statskup eller Revolution« ikke saa forskrækkende mere, saa ved man, at det kun er visse Folks Betegnelse for den Omvæltning, der sker, hver Gang et Folk viser, at det er vaagent.

Hvis Kvinderne er vaagne og kan se, hvad der kræves af dem nu, saa vil de forstaa, at de for Samfundets Skyld og for deres egen Værdigheds Skyld maa sige med Fru Gyrithe Lemche: »Ingen større Forfatningsrevision i Danmark uden Kvindernes Medvirkning.«

Og kan dette Krav ikke fyldestgøres i den Form, det først var tænkt, da betyder det blot, at vi maa skaffe et stærkere og bredere Grundlag for det, oparbejde en Stemning for det i det hele Folk, saa det samme Krav lyder fra Mænd og Kvinder